

Китоби Дониёл — Саду чиҳилу панҷум

Тафсири пешгӯии Китоби Муқаддас ва рӯйдодҳои ҷорӣ: назаре ба сиёсатҳои муосир ва рамзшиносии динӣ

Jeff Pippenger

2024-03-19

Дини бедоргарой (Садӯм) ва сиёсатҳои Коммунизм (Миср) бархостанд, вақте ки сарватмандтарин президент дар соли 2015 нияти худро барои номзад шудан ба мақоми президентӣ эълон кард, ва пас аз он ки ӯ шаҳодати сиёсии худро дод, дар соли 2020 кушта шуд. Поп ба таври нубувватӣ дар соли 1798 кушта шуд, пас аз он ки ӯ шаҳодати шайтонӣ худро барои сею ним рӯзи нубувватӣ дод. Бо вучуди ин, Каломи нубуввати Худо муайян месозад, ки поп дар ҷанги худ бо аждаҳо ғолиб меояд.

Эй писари одам, рӯи худро бар зидди фиръавн, подшоҳи Миср, бигардон, ва бар зидди ӯ ва бар зидди тамоми Миср нубувват намо. Бигӯ ва чунин бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, эй аждаҳои бузурге ки дар миёни наҳрҳои худ хобидааст, ва гуфтааст: «Наҳри ман аз он худам аст, ва ман онро барои худ офаридаам». Ҳизқиёл 29:2, 3.

Миср аждаҳои бузург аст, ва беҳудои фиръавн намунаи беҳудои Инқилоби Фаронса ва ҷаҳонигарои асри бисту якум буд. Он ҷаҳонигарой дар ҷорҷӯби ҳайвони заминии асри бисту якум бо Ҳизби демократӣ муаррифӣ мешавад. Ҳизқиёл муайян месозад, ки Худо зидди Миср аст, ва баъдтар дар ҳамин боб Ҳизқиёл нишон медиҳад, ки Худо Мисрро ба подшоҳи шимол хоҳад дод, ки дар ин порча ӯ Набукаднесар муаррифӣ шудааст ва ӯ намоёндаи подшоҳи қалбакии шимолӣ айёми охир мебошад. Подшоҳи қалбакии шимол папагӣ аст, ва Худо ба воситаи Ҳизқиёл муайян месозад, ки Худо Мисрро ба подшоҳи шимол барои он хизмате хоҳад дод, ки Набукаднесар ҳамчун асои ҷазодиҳии ӯ ба ҷо оварда буд. ӯ муайян месозад, ки ӯ Мисрро ба папа дар даврае хоҳад дод, ки борони охири фаро мерасад.

Ва дар соли бисту ҳафтум, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, лашкари худро водор кард, ки бар зидди Сӯр хизмати бузурге ба ҷо оваранд; ҳар сар кал шуд, ва ҳар китф захмӣ гашт; вале на ӯ ва на лашкараш аз Сӯр барои хизмате ки бар зидди он ба ҷо оварданд, музде гирифтанд. Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованди Худо: инак, замини Мисрро ба Набукаднесар, подшоҳи Бобил, хоҳам дод; ва ӯ анбӯҳи онро хоҳад гирифт, ва ғанимати онро хоҳад гирифт, ва туъмаи онро хоҳад гирифт; ва он барои лашкараш музд хоҳад буд. Замини Мисрро барои меҳнате ки бар зидди он ба ҷо овард, ба ӯ додаам, зеро ки онҳо барои Ман амал карданд», мегӯяд Худованди Худо. «Дар он рӯз шохӣ хонадони Исроилро хоҳам рӯёнид, ва ба ту кушодагии даҳон дар миёни онҳо хоҳам дод; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам». Ҳизқиёл 29:17–21.

«Рӯзе», ки Худо боис мегардад, ки «шохи хонадони Исроил бишкуфад», ҳамон 11 сентябри соли 2001 аст, вақте ки борони охирон ба пошидан оғоз кард. Дар он вақт Худованд ниғаҳбононро бархезонд ва гуфт: «ба садои карнай» войи сеюм «гӯш диҳед», зеро Ё муайян сохт, ки Худо «дар миёни онҳо даҳонатро хоҳад кушод». «Дар миён» он фосилаи замони муайян мекунад, ки байни пошидани борони охирон, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва анҷоми он дар қонуни якшанбе, ҳангоме ки Рӯҳулқудс беандоза рехта мешавад, қарор дорад. Дар миёнаи (дар миёни) он ду аломати роҳ, ду шоҳид, ё ду шох, шаҳодати худро медоданд, то он даме ки ҳар дуи онҳо дар кӯча дар соли 2020 қушта шуданд.

Пеш аз он ки қушта шаванд, онҳо шаҳодати худро доданд, ва баъд аз он ки қушта шуданд, ҳамчун ҳаштумина, ки аз ҳафт аст, зинда гардонида шуданд. Онҳо бо қудрати аждаҳо — атеизм (Миср) ва бадахлоқӣ (Садӯм) — қушта шуданд. Барои хидмате ки ба Худо расонда буданд, Ё ваъда дод, ки Мисрро ҳамчун подоши онҳо ба онҳо бидиҳад. Вақте ки подшоҳи шимол дар ояти чилу якуми Дониёл ёздаҳ замини ҷалолёби Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ро тасарруф мекунад, он гоҳ Мисрро низ мегирад, зеро ин подоши ёст барои хидматхое ки дар қори тадбири илоҳии Худо анҷом додааст.

Эй Ашшур, асои ғазоби Ман, ва ҷӯбдасте ки дар дасти онҳост, ҳашми Ман аст. Ёро бар зидди қавми риёкор хоҳам фиристод, ва бар зидди мардуми ғазоби Худ ба ӯ амр хоҳам дод, то ғаниматро бигирад, ва сайдро ба даст оварад, ва онҳоро мисли лойи кӯчаҳо поймол кунад. Ишаъё 10:5, 6.

Подшоҳи Ашшур ҳамон подшоҳи шимол аст, ки папагири намоёндагӣ мекунад, яъне подшоҳи қалбакии шимол дар рӯзҳои охир. Ашшур ва Бобил барои овардани доварӣ бар Исроил, ҳам бар салтанати шимолӣ ва ҳам бар салтанати ҷанубӣ, ба сабаби исёни пайвастан онҳо истифода шуданд.

«Пас, Исроил аз замини худ ба Ашшур асир бурда шуд», «зеро онҳо ба овози Худованд Худои худ гӯш надоданд, балки аҳди Ё ва ҳар он чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, фармуда буд, вайрон карданд». 4 Подшоҳон 17:7, 11, 14–16, 20, 23; 18:12.

«Дар доварии даҳшатборе ки бар даҳ сибт оварда шуданд, Худованд мақсади ҳакимона ва пурмарҳамат дошт. Он чиро ки Ё дигар наметавонист ба воситаи онҳо дар замини падаронашон анҷом диҳад, меҳост бо пароканда сохтани онҳо миёни халқҳои бутпараст ба амал оварад. Нақшаи Ё барои наҷоти ҳамаи онҳое ки интиҳоб мекарданд ба воситаи Наҷотдиҳандаи насли башар аз омуриш баҳраманд шаванд, ҳанӯз ҳам бояд иҷро мегардид; ва дар мусибатхое ки бар Исроил оварда шуданд, Ё роҳро барои ошкор шудани ҷалоли Худ ба халқҳои рӯи замин омода месохт. На ҳамаи онҳое ки ба асорат бурда шуданд, тавбанакарда буданд. Дар миёни онҳо баъзеҳо буданд, ки ба Худо содиқ монда буданд, ва дигароне низ, ки худро дар ҳузури Ё фурутан сохта буданд. Ба воситаи инҳо, «писарони Худои зинда» (Хушаъ 1:10), Ё анбӯҳи зиёдеро дар қаламрави Ашшур ба шинохти сифатҳои хислати Худ ва хайрҳои шариати Ё хоҳад овард». — Prophets and Kings, 292.

Худованд подшоҳони шимолиро ҳамчун асбоби доварию Худ ба кор бурд, ва принсипе, ки ӯ дар Китоби Муқаддас нисбат ба он подшоҳони шимолӣ риоя намуд, ин буд, ки лозим буд ба онҳо барои хизмати анҷомдодашон подош дода шавад.

Ва дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи ба шумо медиҳанд, бихӯреду бинӯшед, зеро коргар сазовори музди худ аст. Аз хонае ба хонае нагузаред. Луқо 10:7.

Худованд папахоро барои ҷазо додани Иёлотӣ Муттаҳида ба кор мебарад, вақте ки онҳо косаи муҳлати имтиҳонии худро дар қонуни наздиқояндаи якшанбе пур мекунанд, ва подоши ӯ ин аст, ки ӯ Мисрро ба папахо барои хизматҳои анҷомдода месупорад. Каломӣ нубувватию Худо равшан аст, ки Миср ба папахо дода мешавад, ва оятҳои ҷиҳилу ду ва ҷилу сеюми боби ёздаҳуми китоби Дониёл ин воқеиятро тасдиқ мекунанд. Подоши поп барои хизматҳои анҷомдода ин аст, ки ӯ саре мегардад, ки даҳ подшоҳ онро боло мебардоранд, ва бар сурати ҳайвони ваҳшии умумичаҳонӣ ҳукмронӣ мекунад.

Трамп бар қувваҳои аждаҳомонанд ғолиб меояд, зеро ӯ сари ҳаштум аст, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, дар замони ҳайкали ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида. Фурӯпошии Ҳизби демократӣ, он қувваи аждаҳомонанде, ки Трампро дар соли 2020 кушт, ҳоло ба вуқӯъ меояд. Каломӣ Худо ҳаргиз хато намекунад. «Катрае, ки косаро лабрес мекунад» барои Ҳизби демократӣ пайғамбари козиби Ислом аст. Ҳамлаи 7 октябри соли 2023 дар дохили пойгоҳи пуштибонии он шикфе ба вучуд овард, ки онро танҳо метавон ба нақши Ислом, ки халқҳоро ба ҳашм меоварад ва музтариб месозад, нисбат дод. Ин бо ҳамлаҳои минбаъда ҳамроҳ хоҳад шуд, ки ихтилофи бештар ба бор меоранд, дар ҳоле ки гурӯҳе аз шаҳрвандони ҳайвони заминро муттаҳид месозанд, ки аблаҳии сели муҳочирати ғайриқонуниро, ки аз ҷониби қувваҳои аждаҳо раҳо шудааст, дарк мекунанд. Ин ҳамчунин бухрони иқтисодиро ба вучуд хоҳад овард, ҳарчанд он бухрон аллакай фаро расидааст.

«Ва он гоҳ фиребгари бузург мардумро бовар хоҳад кунанд, ки онҳое ки ба Худо хизмат мекунанд, сабабгори ин бадихо мебошанд. Он табақае ки норозигии Осмонро барангехтаанд, ҳамаи мусибатҳои худро бар гардани касоне хоҳанд андохт, ки итоати онҳо ба аҳкоми Худо барои вайронкунандагони шариат сарзаниши доимист. Эълон хоҳад шуд, ки мардум бо вайрон кардани шанбеи якшанбе Худоро меранҷонанд; ки ҳамин гуноҳ офатҳоеро ба вучуд овардааст, ки то замоне ки риояи якшанбе ба таври қатъӣ ба иҷро дароварда нашавад, қатъ нахоҳанд шуд; ва онҳое ки талаботи аҳкоми чорумро пеш мегузоранд ва ба ин васила эҳтиром ба якшанbero барҳам медиҳанд, ошӯбгарони халқанд, ки бозгашти онҳоро ба марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии заминӣ бозмедоранд. Ҳамин тавр, айбномае ки дар қадим бар зидди бандаи Худо оварда шуда буд, такрор хоҳад ёфт, ва бар асосҳои ба ҳамон андоза, ки устувор шумурда мешаванд: “Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Аҳъоб Илёсро дид, ба ӯ гуфт: Оё ту ҳамон касе ҳастӣ, ки Исроилро ошуфта месозӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Ман Исроилро ошуфта насохтаам; балки ту ва хонаи падарат, зеро ки аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ намудай.” 3 Подшоҳон 18:17, 18. Чун ҳашими мардум ба воситаи иттиҳомҳои бардурӯғ барангехта шавад, онҳо нисбат ба фиристодагони Худо рафторе пеш хоҳанд гирифт, ки бисёр монанди ҳамон рафторест, ки Исроили муртад нисбат ба Илёс пеш гирифт». «Муборизаи бузург», 590.

Нигоҳдорандагони шанбе ҳамчун сабаби он шинохта хоҳанд шуд, ки «марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии замонӣ» аз миён бардошта шудаанд. Ҳангоми тавсифи ин даврае, ки андак пеши рӯи мост, ӯ ба Илёс ва муносибати ӯ бо Аҳъоб ишора мекунад. Айбгузориҳои мутақобилаи онҳо нисбат ба якдигар пеш аз кӯҳи Кармил ба вукӯъ пайвастанд. Шукуфоии замонӣ ва марҳамати илоҳӣ ба воситаи доварии торафт афзоида, пеш аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, бардошта мешаванд. Порчае ки ҳамин ҳоло иқтибос шуд, ба як силсилаи рӯйдодҳои ишора мекунад, ки дар замони озмоиши қонуни якшанбе ба амал меоянд, вале ду вақти озмоиш мавҷуд аст. Озмоиши сурати ҳайвон, ки дар ҳудуди Иёлотӣ Муттаҳида ба амал меояд, баъд аз он дар тамоми ҷаҳон тақрор мешавад. Ҳамаи рӯйдодҳои, ки дар ин порча тавсиф шудаанд, иҷрои нубуввати дар таърихе меёбанд, ки ба қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда мебарад, ва низ дар таърихи бӯҳрони қонуни якшанбеи ҷаҳонӣ, ки баъд аз он фаро мерасад.

Сархати аввалини ҷилди нӯҳуми «Шаҳодатҳо», ки аз саҳифаи ёздаҳум оғоз мешавад ва ба ин тартиб NINE-ELEVEN-ро муайян месозад, чунин мегӯяд: «Мо дар замони охир зиндагӣ мекунем. Аломатҳои замон, ки бо суръат ба амал меоянд, эълон медоранд, ки омадани Масеҳ наздик аст. Рӯзҳои, ки мо дар онҳо зиндагӣ мекунем, ҷиддӣ ва муҳиманд. Рӯҳи Худо тадриҷан, аммо яқинан, аз замин бозғирифта мешавад. Балоҳо ва доварии аллакаӣ бар онҳое нозил мешаванд, ки ғайри Худо ҳеҷ чизро ҳеҷ қадаре намедонанд. Оғозҳои хушкӣ ва баҳр, вазъи нооромии ҷомеа, ҳушдорҳои ҷанг, пурнишонаанд. Онҳо рӯйдодҳои наздикшавандаро, ки аз азимтарин аҳаммият бархӯрдоранд, пешгӯӣ мекунанд». Ҳангоме ки ривоят идома меёбад, мо дар саҳифаи чордаҳум меҳонем: «Шумораи зиёде нестанд, ҳатто дар миёни омӯзгорон ва арбобони давлат, ки сабабҳои, ки дар пояи вазъи ҷаҳонии ҷомеа қарор доранд, дарк кунанд. Онҳое, ки лаҷми ҳукуматро дар даст доранд, қодир нестанд масъалаи ғасбиро ахлоқӣ, ғасб, нотаълимдони иҷтимоӣ ва афзоиши ҷинояткориро ҳал намоянд. Онҳо беҳуда мекӯшанд, то ғайриҷаҳонӣ соҳибкориро бар пояи амнатаре қарор диҳанд. Агар одамон ба таълимоти Қаломӣ Худо бештар таваҷҷуҳ менамоянд, ҳалли масъалаҳои, ки онҳоро саргардон месозанд, меёфтанд».

Навиштаҳо ҳолати ҷаҳонро андак пеш аз омадани дуввуми Масеҳ тасвир мекунанд. Дар бораи онҳое ки бо роҳзанӣ ва ситамгарӣ сарвати бузург ҷамъ меоранд, чунин навишта шудааст: «Шумо барои рӯзҳои охир ҳазина андӯхтаед. Инак, музди коргароне ки киштиҳои шуморо даравидаанд ва шумо онро ба фиреб боздоштаед, фарёд мезанед; ва фарёди даравгарон ба гӯши Худованди Сафоӣ расидааст. Шумо бар замин ба айшу ишрат зистаед ва нозпарварӣ кардаед; дилҳои худро, мисли рӯзи забҳ, парвариш додаед. Одири маҳкум карда, куштаед; ва ӯ ба шумо муқовимат намекунад». Яъқуб 5:3–6.

Дар рӯзҳои охир одамон «беғоида мекӯшанд, то амалиёти тижоратиро бар пояи амнатаре қарор диҳанд». Демократҳо, мошини табиғоти онҳо ва бонкдорони глобалистӣ беҳуда мекӯшанд, ва онҳо дар бораи суботи воқеии молиявӣ, ки иддао мекунанд маъмурияти Байден ба даст овардааст, дурӯғ мегӯянд. Яке аз рамзҳои «ҷаҳон дар остонаи пеш аз омадани дуҷуми Масеҳ» ин аст, ки «одамоне, ки бо ғорат ва истисмор» «сарвати бузург андӯхтаанд». Се ояте, ки пеш аз оятҳои аз китоби Яъқуб омада буданд ва ҳама Уайт ба онҳо иқтибос овардааст, инҳоянд:

Акнун, эй сарватмандон, биёед, барои мусибатҳое ки бар шумо хоҳад омад, гирия кунед ва навҳа намоед. Сарвати шумо пӯсидааст, ва либосҳои шумо куязада гардидааст. Тиллои шумо ва нукраи шумо занг задааст; ва занги онҳо бар зидди шумо шаҳодат хоҳад дод, ва ғӯшти шуморо мисли оташ хоҳад хӯрд. Шумо барои айёми охир ганҷ чамъ кардаед. Яъқуб 5:1–3.

Хусусияти нубуввати «рӯзҳои охир» он аст, ки мардоне падид меоянд, ки бо сарвати ҳайратангези худ шинохта мешаванд, сарвате ки ба воситаи фиреб ба даст омадааст. Он мардон ҳар рӯз дар ахбор ҳастанд. Он замон фаро расидааст. Дар он замон сарвати он бонкдорони ҷаҳонӣ ва миллиардерҳо ба тилло ва нукра ташбеҳ шудааст, ки зангзада мегардад. Нукра ва тилло занг намезананд, бинобар ин Навиштаҳо чизеро муайян месозанд, ки тамоман ғайриинтизор аст ва бо сарвати мардони сарватманд дар рӯзҳои охир рӯй медиҳад, зеро тилло ва нукраи онҳо бояд зангзада гардад. Пешогоҳи он сукути иқтисодӣ бо фаро расидани ҷанги сеюм, дар 11 сентябри соли 2001, ба вуқӯъ омад. Исломи Ҷанги сеюм боди шарқии нубуввати Қитоби Муқаддас аст, ва дар рӯзҳои охир маҳз ҳамин боди шарқӣ иқтисодро ғарқ мекунад, чунон ки онро киштиҳои Таршиш намоёндагӣ мекунанд.

Зеро, инак, подшоҳон чамъ омада буданд, яқоя гузаштанд. Онро диданд, ва дар ҳайрат монданд; ба изтироб афтоданд ва шитобон гурехтанд. Дар он ҷо тарс онҳоро фаро гирифт, ва дард, мисли дарди зани зоён. Ту киштиҳои Таршишро бо боди шарқӣ мешиканӣ. Забур 48:4–7.

Подшоҳони ҷаҳониғаро, миллиардерҳо ва бонкдорон ба тарсу дард гирифтор мешаванд, ҳангоме ки боди шарқӣ, ки рамзи ҳашми рӯ ба афзоиши халқҳо мебошад (мисли зане дар дарди зоиш), ва он аз Исломи ҷанги сеюм ба вучуд меояд, киштиҳои Таршишро ғарқ месозад. Исломи наздик аст, ки иқтисоди маҳаллӣ ва ҷаҳониро бишканад ва муҳити иқтисодӣ ва сиёсӣ ба вучуд оварад, ки қомилан ба қувваҳои Трамп, на ба демократҳо ва ҷаҳониғароён, мувофиқат мекунад, зеро қудрати аждаҳо ба сари ҳаштум, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, барои «хидматҳои анҷомдодашуда» дода мешавад. Худо Трампро истифода бурд, то тамоми қаламрави ҷониби ғарб ба шӯр оварад, зеро Худо ҳоло шароитро ба амал меорад, ки дар он тамоми ҷаҳон бояд ба ду табақа ҷудо карда шавад.

Низомии иқтисодӣ, ки ҳоло аз ҷониби глобалистҳо идора карда мешавад, нахустин бор дар давраи раёсати ҷумҳури Вудроу Вилсон, яъне демократе, ки бо ваъдаи дур нигоҳ доштани Иёлоти Муттаҳида аз Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ дарпешистода интиҳоб шуда буд, вале дар анҷом ҳамон президенте гардид, ки бар ҷараёни Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ раёсат дошт, ҷорӣ карда шуд. Вилсон бештар бо пешбурди Лиги Миллатҳо, ки пешгузаштаи Созмони Милли Муттаҳид буд, шинохта мешавад. Дар замони раёсати ӯ, сохтори молиявии Иёлоти Муттаҳида ба дасти глобалистҳо супурда шуд, вақте ки Вилсон дар соли 1913 роҳнамоии иқтисодии миллатро ба тахти ихтиёри Низомии Заҳираи Федералӣ вогузошт.

Хусусиятҳои нубуввати президенти замони Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ ин буд, ки ӯ ваъда дод ба ҷанг наравад, ки ин дурӯғ буд. Ӯ шахсияти пешбари таърихӣ буд, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонии Лиги Миллатҳо тарғиб менамуд, ва ӯ бар супурдани молияи Иёлоти Муттаҳида ба дасти бонкдорони ҷаҳон раёсат кард. Ӯ аз соли 1913 то 1921 ҳукмронӣ кард. Дар соли

1919, насли сеюми адвентизм, ки бо созиш бо ҷаҳон рамзгузорӣ шудааст, бо созиши Уилсон бо ҷаҳон дар як хатти мувозӣ пеш мерафт, зеро он ду шоха бо ҳам ба таври мувозӣ ҷараён меёбанд. Дар насли сеюми адвентизми Лоадикӣ онҳо назорати низомҳои тиббӣ ва таълимии худро ба дасти касоне супурданд, ки берун аз ҳокимияти рӯҳонии онҳо буданд. Ҳамзамон, Уилсон соҳибхитӣрии молиявии Иёлоти Муттаҳидаро ба бонкдорони ҷаҳонигаро супурд, ва ӯ ҳастанопазирона талош кард, аммо ноком монд, ки соҳибхитӣрии сиёсии Иёлоти Муттаҳидаро ба ҷаҳонигароён биспорад.

Вилсон, ҳамчун президент дар замони Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ, хусусиятҳои нубувватиро намоёндагӣ мекунад, ки Ҷанги Сеюми Ҷаҳониро муайян месозанд. Ӯ таърихеро намоёндагӣ мекунад, ки дар он Захираи Федералӣ дар идора кардани иқтисоди ҷаҳонӣ ба самте, ки барои барномаи глобалистӣ мувофиқтар аст, на барои соҳибхитӣрии Амрико, иштирок дорад. Ӯ президентиро намоёндагӣ мекунад, ки хангоме дар сахна аст, ки Тартиботи Нави Ҷаҳонӣ билохира ба ҳадафи худ дар табдил ёфтан ба подшоҳии ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас мерасад, ҳарчанд ҳуқуқронии онҳо кӯтоҳмуддат аст. Ин воқеият бар пояи ду шохид устувор шудааст, зеро кӯшиши нокоми Вилсон барои пайвастан ба Лигай Миллатҳо пас аз Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ, ҳаммонандгари пайвастани Иёлоти Муттаҳида ба Созмони Милали Муттаҳид фавран пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ буд. Бар ин ду шохид, қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, ки дар пайи худ ҳаробии миллиро меоварад, ба татбиқи Созмони Милали Муттаҳид ҳамчун ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ меоварад, ки глобалистон аз замони президентии Вудро Вилсон барои он талош варзидаанд.

Ин хусусиятҳои нубувватӣ бояд дар раёсати президентии президенти ҳаштум ва охирин, ки аз миёни он ҳафт аст, вучуд дошта бошанд. Пас аз Вилсон, Уоррен Хардинг — ҷумҳурихоҳ — омад, ки давраеро оғоз бахшид, ки «бистсолаҳои пурғавғо» ном гирифтааст; он ба сукути соли 1929 овард, ки он ба Депрессияи бузург овард, ва он ба Ҷанги дуюми ҷаҳон овард. Раёсати аввалини президентии Трамп «бистсолаҳои пурғавғо» буд, ва Байден дар арафаи оғоз бахшидани бузургтарин депрессия дар таърихи ҳайвони заминӣ мебошад. Он депрессия ба воситаи сукути соли 1929, инчунин ба воситаи «воҳимаи соли 1837» дар рӯзгори Эллен Уайт, намунавор пешакӣ нишон дода шуда буд.

Бӯҳрони иқтисодии солҳои 1830 дар Иёлоти Муттаҳида маъмулан бо номи «Паникаи соли 1837» ёд мешавад. Ин таназзули шадиди иқтисодӣ буд, ки аз соли 1837 то миёнаҳои солҳои 1840 идома ёфт ва қисми зиёди даҳсолаи 1830-ро фаро гирифт. Паникаи соли 1837 бо бӯҳрони молиявӣ, муфлисшавии бонкҳо, бекории густурда ва давраи тӯлонии душвории иқтисодӣ тавсиф мешуд.

Ваҳми соли 1837 аз ҷониби «Хубоби тахминбозӣ» барангехта шуд, ҳамон гуна ки ғурупошии соли 1929 низ ҷунин буд. Дар соли 1837, вақте ки ин ҳубоб таркид, он ба муфлисшавии фарогир ва талафоти молиявӣ оварда расонд. Пас аз ҳубоби тахминбозӣ як силсила нокомии бонкҳо рух дод, ки ба аз даст рафтани эътимод ба низомии бонкӣ ва ваҳми густурдаи молиявӣ сабаб шуд. Таназзули иқтисодии ҷаҳонӣ, ки бо коҳиши савдои байналмилалӣ ва кам шудани талабот ба содироти амрикоӣ шиддат ёфта буд, ба душвории иқтисодии Иёлоти Муттаҳида мусоидат кард.

Сукути соли 1929, ки оғози Бӯҳрони Бузургро нишон дод, пеш аз он бо як ҳубоби спекулятивӣ дар бозори саҳомӣ пешомад гардида буд. Дар давоми солҳои 1920-ум дар Иёлотӣ Муттаҳида як давраи шукуфоии иқтисодӣ вучуд дошт, ки бо номи «Бистсолаи пурғавғо» маъруф аст ва бо афзоиши босуръати саноат, навовариҳои технологӣ ва хушбинии фарогир тавсиф мешуд. Дар ин айём, спекулятсия дар бозори саҳомӣ ба таври шадид афзоиш ёфт, ки онро дастрас будани қарзи осон, муомилоти маржа (харидани саҳмияҳо бо пули қарзӣ) ва хариди спекулятивии саҳмияҳо бар пояи интизори болоравии нархҳо дар оянда, на бар асоси арзиши аслии онҳо, таҳрик медод. Нархи саҳмияҳо то сатҳҳои ноустувор боло рафт ва аз арзиши ботинии ширкатҳое, ки онҳоро намоёндагӣ мекарданд, ба маротиб бештар гузашт.

Аз моҳи мартӣ соли 2000 то моҳи октябри соли 2002 «ҳубоби дот-ком» таркид. 11 сентябри соли 2001 дар миёни он сукути иқтисодӣ ҷой гирифта буд. Сипас, дар соли 2008 ҳубоби манзил таркид, ки онро Бӯҳрони ҷаҳонии молиявӣ ё Рecessияи бузург меномиданд.

Пеш аз қонуни якшанбе, шукуфоии муваққатии шаҳрвандони Иёлотӣ Муттаҳида бардошта мешавад. Бардошта шудани шукуфоии муваққатӣ дар замони мӯҳрғузориӣ яқсаду чилу чор ҳазор ба вукӯъ меояд. Нахустин нишонаи роҳи замони мӯҳрғузориӣ дар як сукути иқтисодӣ ҷой дода шуда буд. 11 сентябри соли 2001 қудратёбии фариштаи сеюм буд, ва ҳангоме ки ҳамон фаришта дар соли 1844 расид, он таърих дар як сукути иқтисодӣ ҷой дода шуда буд. Соли 1844 намунаи қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аст, ва 11 сентябри соли 2001 оғози давраи мӯҳрғузориист. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе тасвир менамояд. Сукути соли 1929 пеш аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ омад ва ба он роҳ бурд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Дар миёни мо, ҳамчун қавм, беэътиноии танбалона ва беитиқодии ҷинояткорона вучуд доштааст, ки моро аз анҷом додани он коре, ки Худо ба мо воғузоштааст, боздоштааст, то нури худро ба онҳое ки аз миллатҳои дигар ҳастанд, битобонем. Дар ин кори бузург тарсе ҳаст аз он ки пеш бароем ва хатарҳоро ба зимма гирем, аз он метарсанд, ки сарфи воситаҳо шояд бозгаште наоварад. Агар воситаҳо ба кор бурда шаванду мо ҳанӯз натавонем бубинем, ки ба василаи он ҷонҳо наҷот ёфтаанд, чӣ мешавад? Агар қисми муайяне аз воситаҳои мо талафоти комил гардад, чӣ мешавад? Беҳтар он аст, ки кор кунем ва ба кор идома диҳем, аз он ки ҳеҷ коре накунем. Шумо намедонед, ки кадоме муваффақ хоҳад шуд, ин ё он. Одамон ба ҳуқуқи ихтироъ сармоягузори мекунанд ва ба зиёнҳои сангин рӯ ба рӯ мешаванд, ва инро як амри табиӣ меҳисобанд. Аммо дар кор ва роҳи Худо, одамон аз ҷуръат қардан метарсанд. Ба назари онҳо, пуле ки ҳангоми сарф шудан дар кори наҷоти ҷонҳо фавран натиҷа намеоварад, талафоти маҳз менамояд. Ҳамон воситаҳое ки ҳоло бо ҳасисонагӣ дар роҳи Худо сарф мешаванд ва бо худҳоҳӣ нигоҳ дошта мешаванд, пас аз андаке, ҳамроҳ бо ҳамаи бутҳо, ба назди кӯрмушҳо ва кӯршабпарақҳо партофта хоҳанд шуд. Арзиши пул ба зудӣ, бисёр ногаҳон, коҳиш хоҳад ёфт, вақте ки воқеияти манзараҳои абадиёт бар ҳиссиёти инсон ошкор гардад». The True Missionary, January 1, 1874.